

213. ~~Eerste~~ Leids dictee van De Bonte Koe

(auteur: Willem Schrama)

Het drinkgelag

Het lachen vergaat het leeuwendeel van de bon vivants en corpulente luiwammesen die heden ten dage na verrichte arbeid een drinkgelag bezoeken; zelfs in De Bonte Koe – met zijn soevereine chic van weleer in de vorm van karmozijnen draperieën, lambrisingen van cipressenhout, minutieus geciseleerde tegeltableaus met enig craquelé, uitmondend in een classicistisch alkoofje voor zinnenprikkelende rendez-voustjes – heerst tegenwoordig de hautaine ivorentorenhouding die er simpelweg van uitgaat dat de aloude gulden als bij toverslag in waarde zomaar een euro is geworden.

Voor een weids spectrum van exceptionele Zuid-Vlaamse bieren, met egards en langzaam getapt in stijlvolle glazen ter verhoging van het lucullisch drink- en proefgenot, moeten anno 2003 exorbitante bedragen worden neergeteld; maar ook een glaasje delieuze port neigt al gauw naar de prijs van een krankjorum T-shirt, een elzas met ijs naar die van een niet al te duur hawaiïhemd, en een straffe Ierse whiskey is nochtans uitsluitend weggelegd voor lieden met portefeuilles van slangenleer, porseleinen eau-de-cologneflesjes, esthetisch ontworpen barbecues en sjaals van shantong of kasjmier.

Hoewel echt choquerende bacchanalen er met deze bizarre dranktarifiering niet meer in zitten, wordt nu eens laconiek en sikkeneurig, dan weer sacherijnig en met veel gejeremieer door de dorstige kroegenloper aan deze nieuwe usance toegegeven, al dient er telkenmale heel consciëntieus met de portemonnee te worden omgesprongen, te meer daar het anders faliekant kan misgaan in de vermaledijde stresscultuur van door het stof gejaagde accountmanagers en andere executieve ambtsdragers met een almaar groter risico van carcinomen en levercirrose.

De machiavellisten van adellijken huize onder hen – veelal de iconen van het elektronicatijdperk die al lang niet meer in een deux-chevauxtje rondrijden – koesteren daarbij rigoureuze aanwensels; zo halen zij in arren moede hun gsm'etje tevoorschijn waarmee sowieso geïnternetbankierd kan worden, maar in veel gevallen ook nog geenszins kosteloos ge-e-mailed of ge-sms't naar malicieuze vrienden die na ruggespraak haastje-repje een consumptieve lening overmaken naar de eerste de beste flappentap op de hoek. De hectische dagen in de aanloop naar het sinterklaas- en het kerstfeest ten spijt maken deze 'mee-eters' zich er zo met een jantje-van-leiden van af.

Waar is de tijd dat men zaterdagavond met een joetje in de borstzak meerdere cafés visiteerde, dat men er uittrenturen en zonder te zaniken rondjes pils en bordeaux van uitdeelde die de gevlijde en geprivilegieerde drinkers ten langen leste als przewalskipaarden in de wc's deden urineren, en dat men tegen middernacht – ter wille van de foeragering – van het restant ook nog een broodje met kalfsfricassee kon weghappen. Was je in het bezit van een geeltje, dan waren er in prestigieuze etablissementen zelfs exceptionele buitenissigheden mogelijk, zoals patés, soufflés en kippenragout, al dan niet gevolgd door compote of enigszins gênante ijscoupes.

Nóg veel vroeger in de tijd, nader gepreciseerd in de middeleeuwen, togen sjofel geklede pelgrims met hun wijdvallende pelerines rechttoe rechtaan over de kasseiwegen naar het walhalla van de bierproductie, veelal een feeëriek geïllumineerd cisterciënzerklooster waar het schuimend nat vatvers en tegen overhandiging van bijvoorbeeld een zelf geplukte ruiker met rattenkruid of paardenbloemen door monniken met graagte werd aangereikt.

Vergeleken met toen is het drinken van een alcoholische versnapering in deze epoqué niets meer of minder dan een hard gelag waarbij – zoals reeds opgemerkt – niet meer per definitie wordt gelachen, laat staan dat er relaxed wordt geprakkiseerd over een volgende bestelling.